

Omsluttet av

Guds godhet

MIDT I SYKDOM OPPLEVDE JEG AT
GUDS UBETINGETE KJÆRLIGHET
BLE EN STØRRE REALITET FOR MEG.

Gjennom en tid med alvorlig sykdom og usikre fremtidsutsikter holdt Marit Thomsen, Tromsø, fast på Guds løfter og fikk oppleve hans nærhet og hjelp på en fantastisk måte. Denne erfaringen av Guds omsorg og godhet var så sterk og konkret at hun, selv etter

år med store plager og til slutt en åtte timers hjerneoperasjon, sier: 'Jeg vet at det høres rart ut, men jeg har opplevd dette som noe positivt'.

HERRE, DU RANSAKER MEG OG KJENNER MEG. OM JEG SITTER ELLER STÅR, SÅ VET DU DET, LANGT BORTEFRA MERKER DU MINE TANKER. OM JEG GÅR ELLER LIGGER, SER DU DET, DU KJENNER ALLE MINE VEIER.... BAKFRA OG FORFRA OMGIR DU MEG. SAL 139, 1-5

De siste to årene hadde jeg opplevd tiltagende problemer med nakke og hode. Det begynte med pulserende dunking i hodet når jeg skulle legge hodet bakover for å henge opp klær, for eksempel. Fra januar 2009 bledette bare verre og verre og fra påske ble jeg sykemeldt. Det var det slik at jeg måtte passe på hva jeg gjorde for å unngå problemet. Jeg kunne ikke le slik jeg pleide, kunne ikke henge opp klær og måtte reise meg veldig sakte. I tillegg var jeg konstant trøtt og svimmel, og lå mye på sofaen. Selv om det på mange måter var ille, gikk jeg samtidig

gjennom en prosess som hjalp meg til å akseptere meg som meg, helt uavhengig av hva jeg kunne gjøre eller bidra med. Min verdi var ikke avhengig av det. Gud hadde begynt et verk på dyppet av meg, og dette fortsatte i perioden med sykdom og begrensninger. På tross av begrensningene kunne jeg ta til meg av Guds ord og gode kristne bøker. Midt i sykdom opplevde jeg at Guds ubetingete kjærlighet ble en større realitet for meg.

Leger og manuellterapeuter prøvde å gjøre det de kunne uten at det hjalp. Uttalige undersøkelser viste ingenting. Til slutt mente manuellterapeuten,

i mangel på resultater, at jeg burde få en MR- undersøkelse, og skrev et brev til fastlegen om det. Den dagen beskjednen kom fra legekantoret, hadde Gud åpenbart noe for meg i ordet sitt som jeg kunne holde fast i. Gjennom Salme 139 viste han meg at uansett om jeg ligger eller står, så er han med meg. Samtidig viste han meg at det var rett av meg å hate min fiende. Jeg fikk ikke dette til å rime. Herre, jeg hater jo ingen? Jo, sier han til meg. Han som taler løgnaktig om meg, og sår løgner om deg, også, skal du hate med et oppriktig hat. Samtidig leste jeg

en ny oversettelse av bibelen om det å ta på den komplette rustningen, og stå i mot ondskaperen til kampen er over.

Halv fire på ettermiddagen ringte en vikarlege fra legekantoret og fortalte meg at de hadde oppdaget en svulst i hodet mitt. Hun kunne ikke si noe mer, men jeg hadde time på nevrokirurgisk om to dager. Det var uten tvil en sjokkerende melding å få, og alle slags tanker fór gjennom hodet - jeg tenkte umiddelbart på barna og på Jimmy, ektemannen min. Samtidig grep jeg fatt i det Gud hadde vist meg tidligere på dagen. Det var det eneste jeg kunne

holde fatt i – jeg visste jo ikke hva som var situasjonen. Vi flyttet gruppesamlingen den dagen til å være hjemme hos oss, for vi ønsket ikke å forlate barna. Jeg hadde bestemt meg for å dele det Gud hadde vist meg, selv om jeg visste at det ville bli tøft. Jeg bare måtte proklamere Guds løfter – det visste jeg. Jeg måtte si det ut. Det var sterkt å oppleve Guds omsorg gjennom de andre på samlingen. Flere omfavnet meg og holdt rundt meg. Jeg var i Guds hender.

Timen på nevrokirurgisk avslørte en godartet, men veldig stor svulst mellom lillehjernen og hjernebarken. Overlegen anbefalte operasjon, selv om han ikke la skjul på at dette hadde en risiko. Tvert imot listet han opp en lang rekke mulige komplikasjoner og mulige varige mén – samsynsproblemer, koordinasjon, hørsel, ansiktsslammelse, problemer

med pust og svelg. Tolv dager senere ble jeg innlagt for operasjon. Samme ettermiddag hadde jeg fått en SMS fra ei venninne. Hun hadde opplevd å få ord fra Gud om at jeg skulle få mange gode år med familien og i tjeneste for Herren. Mannen hennes hadde fasta flere dager i strekk, og nå opplevde han at fasten var over. Han søkte da Herren for et ord, men det var det kona hans som fikk.

Tidlig om morgenen ble jeg sendt opp på operasjonssalen. Jeg hadde sovet hele natta, og da de spurte om jeg trengte noe beroligende, kjente jeg at det ikke var nødvendig. En sterk bevissthet om at Gud var med meg, gjorde at jeg ikke var urolig, men litt spent, så klart.

Etter åtte timer på operasjonsbordet var jeg naturlig nok ganske utslått da jeg våknet. Uansett - om jeg ikke orket noe

som helst, var Gud bare en tanke unna. Jeg pustet selv og jeg så ikke dobbelt. Og Gud var der med meg. Så mye fikk jeg med meg. Tirsdag ble jeg operert, og fredag samme uke ble jeg sendt hjem. Fremdeles svimmel og ganske trøtt, men uten at en eneste av komplikasjonene overlegen hadde nevnt hadde slått til. I samtale med overlegen fikk jeg vite at på en suksesskala fra 1 til 10, så var dette en 10'er. Det kunne ikke gått bedre. Allerede 14 dager etterpå var situasjonen helt snudd. Jeg kjørte selv til sykehuset for å ta stingene. Sykepleierne var overrasket over hvor raskt jeg hadde kommet meg. "Det er veldig få som er så heldig som deg," fikk jeg vite. Men jeg var ikke heldig – jeg var velsignet og omsluttet av Guds omsorg. Vi er takknemlig for overleger og sykepleiere – de var helt fantastiske alle sammen. Men jeg vet at det var

en ekstra kirurg til stede den dagen og sørget for at alt gikk som det skulle. I tillegg opplevde vi en fantastisk omsorg fra menigheten. Folk ringte og spurte om det var noe vi trengte, de kom og vasket hus, de kom med middag og brød på døra. I hele landet ble det mobilisert til forbønn. Gud er så god!

Jeg vet at det høres rart ut, men jeg har opplevd dette som noe positivt. Når en kommer i en situasjon hvor en ikke kan gjøre noe fra eller til – der en bare må stole på Guds inngripen og hjelp – da er han der – hele tiden. Jeg har fått et annet forhold til Far gjennom denne erfaringen, og det har gitt meg en helt annen frimodighet. Jeg gjømmet meg ikke bort i en krok – jeg har en historie å fortelle.

Når mennesker, som ikke kjenner Jesus,

stiller nysgjerrige spørsmål om det jeg har opplevd, kan jeg ikke svare uten at Guds godhet kommer frem – det er jo det sentrale i alt som var skjedd. Det virker ikke på noen måte unaturlig heller. Det er bare slik det er. Selv om jeg ikke er opptatt av reaksjonene, legger jeg merke til at folk hører nøye etter det jeg har å dele, og flere blir enda mer nysgjerrig.

Jeg opplever at jeg har fått livet i gave. Nå er kreftene vendt tilbake, og jeg er friskere enn på mange år. Etter alt dette er det én ting jeg for alt i verden vil ta vare på – den absolutte avhengigheten av Gud – som gjør at en opplever seg totalt omsluttet. Han er bare så uendelig god!

MARIT THOMSEN
JIMMY.THOMSEN@UIT.NO